

людей в молодежном обществе – хипстеры. Эта субкультура появилась в США в 40-х годах, но в наше время этим термином называют в основном – обеспеченную городскую молодёжь, интересующуюся элитарной зарубежной культурой и искусством, модой, альтернативной музыкой и инди-роком, артхаусным кино, современной литературой и т.п. Данная субкультура обладает собственными маркерами телесности, которые не совпадают с предложенной концепцией. Телесность хипстеров «это воплощение обессиленного постмодернизма, то, что происходит, когда ирония и игра со стилями и смыслами исчерпывает себя как эстетика».

Дяченко М. Д.

ВП «КТД ЛНУ ім. Т. Шевченка»

МОЛОДІЖНІ СУБКУЛЬТУРИ УКРАЇНИ

Під молодіжною субкультурою розуміють певні інтереси молодого покоління, особливості стилю життя, поведінки, групових норм, цінностей і стереотипів. Її визначальною характеристикою в Україні є феномен суб'єктивної «розмитості», невизначеності, відчуження від основних нормативних цінностей (цінностей більшості). Так, у чималого числа молодих людей відсутня чітко виражена особистісна самоідентифікація, сильні поведінкові стереотипи, що зумовлюють деперсоналізацію установок. Позиція відчуження в його екзистенційному ламанні проглядається як у ставленні до соціуму, так і в спілкуванні поколінь, в контркультурній спрямованості молодіжного дозвілля. Отже, дана тема є актуальною тому, що впливає на духовний розвиток молоді.

Субкультури вивчали українські дослідники такі як В. Кулик, Т. Голобуцька, О. Голобуцький, які пропонують типологізацію, основою якої є характер діяльності та внутрішня ціннісна шкала субкультури, а також її вплив на молодіжне середовище загалом. За таким підходом виокремлюють субкультуру хіпі, романтико-ескапістські, релігійно-містичні, епатажно-протестні, радикально-деструктивні молодіжні угруповання, хакерів. Також є поширеною типологізація неформальних груп сучасного російського вченого Сергія Сергєєва, який класифікує молодіжні субкультури на: романтико-ескапістські (хіпі, індіаністи, толкієністи, байкери); гедоністично-розважальні (мажори, рейвери, репери та ін.); кримінальні (гопники, любери); анархо-нігілістичні (панки, екстремістські субкультури «лівого» і «правого» спрямування). Російський соціолог Михайло Топалов поділяє молодіжні об'єднання за спрямованістю інтересів: захоплення сучасною молодіжною музикою; прагнення до правоохоронної діяльності; зайняття різними видами спорту або навколоспортивна діяльність (спортивні фанати); філософсько-містичні; захисники навколишнього середовища. Професор З. В. Сикевич дає декілька іншу характеристику неформального самодіяльного руху молоді з урахуванням того, що причетність до тієї або іншої групи може бути пов'язана: з проведенням часу – музичні і спортивні фанати, металісти, любери і навіть

неонацисти; з соціальною позицією – екокультурні; із способом життя – „системники” і їх багаточисельні відгалуження; з альтернативною творчістю – офіційно не визнані живописці, скульптори, музиканти, актори, письменники і т.д.

Представники субкультур емо, Straight edge (чітка межа) мають позитивний вплив на духовний розвиток тому що вони ведуть здоровий образ життя і повністю відмовились від алкоголю, тютюну, наркотиків і безладних статевих зв'язків. Представники субкультур хіпстерів і готів мають певний вплив на духовний розвиток, виявляючи свій інтерес до певних творів літератури і кіно. Гопники, скінхеди – найнебезпечніші й найбільш деструктивні субкультури. Вони, навпаки, руйнують внутрішній світ юнаків, налаштовуючи їх на непримиренність, агресію.

Отже, всі субкультури так и інакше впливають на духовний розвиток молоді людини. Позитивно чи негативно залежить від вибору субкультури людиною, від її моральної та психологічної зрілості.

Івахненко О.В.

ХГПА»

ЛЮДИНА І ЇЇ ДУХОВНЕ ЖИТТЯ В ЕПОХУ НАУКИ І ТЕХНІКИ

Сучасна науково-технічна революція суттєво змінила зміст і характер життєдіяльності людини, породивши поряд з обнадійливими для її існування і функціонування явищами чинники, що викликають цілком обґрунтовану тривогу і стурбованість як у пересічного обивателя, так і у спеціалістів: філософів, соціологів, психологів тощо. Вони висловлюють щодо цього різні, часом діаметрально протилежні думки. Одні з них, зокрема так звані «технологічні оптимісти» (Д. Белл, З. Бжезінський, Дж. Гелбрейт та ін.), вважають, що наука і техніка, самі як такі, автоматично перетворять сучасне не облаштоване і незатишне суспільство в суспільство загального благоденства і рівності, класового миру і гуманізму, нових цінностей і нової моралі. Їх опоненти, так звані «антропологічні песимісти» (О. Хакслі, Е. Фромм, М. Хайдеггер, Г. Маркузе), навпаки, вбачали у техніці стихійні демонічні сили, однаково ворожі для будь-якого суспільства, а сам науково-технічний прогрес оголосили «моральною контрреволюцією». І ті, й інші наводять переконливі аргументи, з якими не можна не рахуватись і слід використовувати при вирішенні проблеми сучасної людини і її духовного життя.

Науково-технічна революція, яка нині набирає нових обертів, означає не тільки бурхливий розвиток суспільного виробництва, соціальних процесів, а й загострила проблему людини, смислу її існування, функціонування в нових історичних умовах, які закріпилися в поняттях «постіндустріальне суспільство», «посткапіталізм», «технологічна цивілізація», «інформаційна цивілізація», «культура постмодернізму» або «постпостмодернізму» тощо. Формується нова світова система, нова економіка, політика, мораль, художня